

“L'HE TOCAT JO AMB LA MÀ!” ...

És una manera de diure, o encara més una expressió corrent, que emprem per indicar o quan volem parlar de un fet o de coses que havem vist personalment durant la vida de cada dia; a l'hora de recountar o comunicar aquestes coses als altres, aquesta expressió dóna més crèdit a les nostres paraules i dóna més força a la nostra testimoniança.

A voltes aquesta expressió té dóna força i major credibilitat a la pròpia experiència, com a diure: “mira, si no l'havessi tocat jo mateix amb les mans, no hi fóra cregut manco jo!”.

És evident, com tots sabem, que aquesta manera de diure, que encara avui és de ús freqüent i comú, fa generalment referiment i probablement pren origen dels dos episodis evangèlic que tenen com protagonistes Sant Tomàs i Jesús, que fa la sua primera aparició als apòstols després de la sua resurrecció quan Sant Tomàs era absent, i que se mostra incrè-

dul a la testimoniança dels altres apòstols i fa aquella famosa afirmació: ““Si no li veig lo senyal dels claus a les mans, si no li pos lo dit a la ferida dels claus i la mà a dins del costat, no hi creuré”. Per això en el llenguatge comú és habitual l'altra manera de diure “Tu sés com Sant Tomàs”, que indica la persona que no creu si no veu amb els propis ulls i no toca amb les pròpies mans.

Tornant a la nostra manera de diure, crec que sigui humanament ben comprensible i justificable que per ésser creguts donem i presentem a qui mos escolta i mos té de donar crèdit més referències possibles. Quants juraments no se fan: “*Te'l jur adamunt de...*” això o de allò, fills i coses més sacres; “*Que no pugui veure... mos fills; que no vegi el dia de demà...*” i altres... I no sempre aquestos jurament són fet per donar força a la veritat: a voltes al contrari, se posen en joc coses i valors així sacrs per acre-

ditar mentides o fets inexistents, i això naturalment no és digne de una persona de respecte i que tengui un mínim de dignitat.

Val però també la pena de remarcar que sem vivint una època on, amb la excusa que qui és “escadat” o s'és brujat amb l'algua calenta té por també de la freda, no se dóna més crèdit a ningú. De fet més que una justificació plausible o acceptable, és una manera per justificar el nostre egoisme i la nostra comoditat.

Vito Loy